

๑

“ไปเชิญนายพันตรี ประจวบ มหัคคีดิ์ เข้ามา”

เด็กหนุ่มคนใช้ในเครื่องแต่งกายสะอาดถอยกลับออกไปตามคำสั่ง ดาว วงศ์วิบูลย์ เจ้าของบ้านขยับแว่นตากรอบทองให้ได้ที่กับตั้งจมูก ยึดตัวขึ้นเล็กน้อย อย่างมีสง่า หยิบนามบัตรสีขาว ซึ่งปรากฏตัวอักษรอย่างชัดเจนขึ้นพิศดู พิมพ์ว่า

‘มหัคคีดิ์ - ประจวบ มหัคคีดิ์ พ่อคนมีตระกูลรฐชาติสูงส่ง เอ้อ ถ้าบรรพบุรุษของพ่อรู้ ว่าพ่อเป็นนักการพิน้อย่างร้ายกาจ จนกระเป่าแห้งเช่นนี้ เอ้อ...’ เหลือบดูนาฬิกาข้างฝาแล้วยิ้มพรวน

เสียงสเปร์รองเท้าตังกิ่ง ๆ ใกล้เคียงมา ครุ่นนั่งตาซึ่งบุด้วยดอกสีแดง สดก็แง้มออก

“เชิญครับ คุณประจวบ”

ผู้ที่ก้าวเข้ามาเป็นชายหนุ่ม รูปร่างผึ่งผายสมกับเครื่องแบบนักรบที่สวมอยู่นั้นที่สุด อายุในราวสามสิบปี ผิวพรรณผุดผ่อง หวีผมเรียบ แถวหน้าหมองคล้ำ แหวต่าขุ่นมัวไม่แจ่มใส เขาก็มึนศีรษะให้เจ้าของบ้านนิตหนึ่งจึงลงนั่ง

“บุหรินี่ไงขอรับ ผมคิดว่าเป็นชนิดเดียวกับที่คุณใช้ใช้ไหม นี่น้ำแข็ง หรือคุณต้องการดื่มอะไรชุ่ม ๆ คอ”

“ไม่ต้องขอรับ” ผู้มาหาตอบหัวน ๆ พร้อมกับถอนใจ

“แหม...ผมดีใจมาก คุณมาตรงเวลานัดพอดี ผมหวังว่า ง่า...ง่า...”

“ผมเสียใจ” ประจวบ มหศักดิ์ ตอบ “ผมยังไม่มีเงินมาชำระให้จนบาทเดียว”
 “อ้าว!” ดาวอุทาน นัยน์ตาภายในกรอบกระจกมองแขกของเขาอย่างไม่พอใจ
 “ผมคิดว่าคุณเข้าใจตามจดหมายของผมที่ส่งไปแจ่มแจ้งแล้วอีก”

“ผมเข้าใจ” นายทหารหนุ่มตอบเสียงเบา “ผมเข้าใจทุกตัวอักษร คุณต้องการเงินของคุณที่ผมกู้ไปทั้งต้นทั้งดอกเบี้ยย ให้ผมจัดการชำระให้เสร็จสิ้นในวันนี้ถูกไหม”

เจ้าหนังกัมศิระรับ “คุณเข้าใจถูกแล้ว”

“และผมมานี้ก็เพื่อขอให้คุณทราบว่า ผมยังไม่มีเงินมาชำระหนี้”

“แม้แต่ผลประโยชน์ของผม” เจ้าของเงินเล็กคิ้วขึ้นสูง

“ครับ ไม่มีเลย แม้แต่หนึ่งสตางค์”

เสียบกันไปครู่หนึ่ง ดาว วงศ์วิบูลย์ หยิบบุหรีขึ้นจุดสูบ กระจกแฉ่นกระทบ
 แสงไฟสะท้อนไปเข้าตาประจวบ เขาหลบก้มหน้าลง หมุนลูกแก้วสำหรับทับ
 กระจดาชที่วางบนโต๊ะเล่นอย่างเบือหน่าย รู้สึกอึดอัดมากที่ต้องมาเผชิญหน้ากับ
 เจ้าหนังกัมศิระผู้เลือดคนนี้

“มันคุณจะให้ผมทำอะไร” ในที่สุดเจ้าของบ้านพูดขึ้น

“ทำอะไร” อีกฝ่ายหนึ่งทวนคำ เงยหน้าที่เคঁร่าหมองจากโต๊ะ “ผมก็จะขอ
 ให้คุณผ่อนผันเวลาให้ผมสิครับ”

บุรุษในวัยกลางคนลั่นศิระ “เห็นจะไม่ได้ ผมคิดว่าผมได้ผ่อนคุณมานาน
 แล้ว โหน...ก็เดือนคุณขาดส่งผลประโยชน์” เขาชักลิ้นชักออก หยิบสมุดบัญชีเล่ม
 ใหญ่มาเปิด

“ไม่ต้อง...ไม่ต้องตรวจหรอกคุณ” นายทหารหนุ่มห้ามเสียงเครือ “ผมจำได้
 ผมเป็นหนี้ดอกเบี้ยคุณสามสิบเดือน”

“สองปีครึ่ง ถูกแล้ว ความจำของคุณแม่นยำมาก” ดาวปิดสมุดตั้งปั้ง อีก
 ฝ่ายหนึ่งสะดุ้ง

“ผมขอผิดอีกหกเดือน”

“ครบสามปีพอดี”

“คุณดาว คุณจะยอมทุเลารอผมได้ไหม” ประจวบถามร้อนรน เสียงริม
 ฝีปากที่แห้งอย่างไม่ไหว้

“ผมคิดว่าไม่ได้... ไม่ได้แน่ ๆ” เจ้าหนังกัมศิระไปทางหนึ่ง จ้องหน้า
 ประจวบเขม็ง “คุณคิดดูซิ ว่าเงินต้นของผมถึงห้าพันบาท คิดดอกเบี้ยเพียงครึ่งละ

หนึ่งบาท ชั่วแต่ผลประโยชน์เดือนหนึ่งก็หกสิบบาทกว่า นี่ค้ำมาสามสิบเดือนแล้ว เป็นเงินเท่าไรกันคุณ โอ๊ย... ทั้งต้นและดอกเบี้ยเข้าไปเกือบเจ็ดพันကျော

ลูกหนี้ผู้เคราะห์ร้ายคอดอก “ถูกแล้ว ผมไม่เถียง แต่เงินต้นทั้งหมด ก็ไม่ใช่ ว่าผมได้ตัวเงินสดๆ ไปเต็มจำนวน มันเป็นเงินทั้งต้นทั้งดอกรวมกัน จึงมากมายเท่านั้น”

“ดอกเบี้ยนะไม่ใช่เงินหรือขอรับ” ดาวพ่นควันบุหรี่ย่างสบายใจ

“ใช่ ผมไม่ได้คัดค้านอะไรหรอก แต่ผมพูดเพื่อให้คุณนึกได้ว่า คุณมิได้ จ่ายเงินสดให้ผมถึงห้าพันบาท”

“แต่ในสัญญาที่ว่าคุณทำไว้กับผมนะ เท่านั้นแหละ”

“ก็คุณทำต้นชนดอกห้าพันเท่าทวีคุณนี่ขอรับ”

“อ้าว ก็ทำกันโดยเต็มใจมิใช่หรือ แล้วคุณจะมาตัดพ้อต่อว่าอะไรกับผมเล่า”

“เต็มที่” ลูกหนี้ผู้มีเกียรติกล่าวต่อไปด้วยเสียงต่ำๆ “ผมจำได้ว่า ผมกู้เงิน ของคุณครั้งแรกเพียงสี่ร้อยบาทเท่านั้น แต่ผมต้องเสียดอกเบี้ยให้คุณถึงเดือนละ สี่สิบบาท เป็นการชูดเลือดชูดเนื้อกันอย่างรุนแรงที่สุด”

ดาว วงศ์วิบูลย์ หัวเราะ ดูบุตรที่พ่นควันเป็นวงตอบว่า “ถูกละ ผมคิดเอา ร้อยละสิบบาท แล้วคุณให้ผมหรือเปล่า เปล่าทั้งนั้น ขอให้คุณตรองให้ดี คุณประจวบ ผมจ่ายเงินให้คุณถึงสี่ร้อยบาท ของการันตีอะไรจนขึ้นเตียวก็ไม่มี ผู้ค้าประกันก็ไม่ต้อง ผมให้เพราะผมเชื่อคุณ ชั่วแต่คุณเข็นซื้อลงในสัญญาเท่านั้น เช่นนี้แล้ว ดอกเบี้ยเพียงร้อยละสิบบาทยังแพงอีกหรือขอรับ”

“ผมว่าแพง...แพงมากทีเดียว” นายพันตรีแห่งกองพันทหารราบที่ ๑ พูด พลังถอนใจ

“ไม่ใช่เฉพาะดอกเบี้ยเท่านั้นที่ทำให้จำนวนเงินสูงขึ้นถึงเจ็ดพันบาท นอก จากเงินสี่ร้อยนี้แล้ว คุณก็ยังมาเอาไปอีกบ่อยๆ ครั้งละร้อยบ้างสองร้อยบ้าง ทำสิบ หกสิบก็เคย” เจ้าหนี้กล่าวซัดถ้อยซัดคำ

“แต่คุณคิดเอาผลประโยชน์เท่าเก่า” ประจวบพึมพำ นัยน์ตาตก

“ถูกแล้ว ผมหวานพิซซิกเพื่อหวังเก็บผล” ดาวพูดอย่างลำพอง “อีกประการ หนึ่ง เมื่อผมบอกอัตราค่าป่วยการของผมแก่คุณ คุณก็เต็มใจเสียให้ มิใช่ผมกดขี่ เอา หรือมาคิดขึ้นราคาภายหลังเมื่อไร เดียวนี้ผมยังลดให้เสียหลายต่อ เพราะเห็น ว่าต้นเงินมันมาก”

“เวลานั้นผมมันโง่” ชายหนุ่มกัดฟัน

“แต่ถ้าเดี๋ยวนี้ คุณเป็นคนฉลาดก็โปรดจัดการชำระหนี้สินเสียทีปะไรขอรับ”

แวตตาและน้ำเสียงของผู้ที่เป็นเบี้ยบนเต็มไปด้วยเย้ยหยัน ประจวบเกิดโทโสพลุ่งขึ้นในทันที ตอบด้วยถ้อยคำค่อนข้างฉุนเฉียวว่า

“ผมบอกแล้วว่ายังมี ขอให้รออีกหกเดือน”

“แต่ผมเสียใจที่รอไม่ได้” ดาวพูดเสียงดังจนทำเอาอีกฝ่ายรู้สึกอึดใจเข้าหัวใจถึงงันกันไปอีก นายพันตรี ประจวบ มหศักดิ์ ร้อนผ่าวไปทั่ว เหงื่อออกซิบเต็มหน้าผาก นัยน์ตาชุ่มน้ำ มองไปทั่วห้องอย่างหมดหวัง แต่ ดาว วงศ์วิบูลย์ ยิ้ม

“ผมคิดว่า...” ชายกลางคนพูดขึ้น “เงินจำนวนนี้ คุณไม่คิดใช้ผมเอง เงินเดือนของคุณตั้งร้อย... ร้อยบาท ถ้าคุณผ่อนผันให้ผมบ้างก็คงไม่มากถึงเท่านี้ นี่พอเงินเดือนออก คุณก็ ผืมขอโทษ เหล้า สโมสรร บิลเลือดและปีกเกอร์ เพื่อนฝูง เยอะแยะรอบตัว แล้วเป็นอย่างไร...” เขาแบมือออกทั้งสองข้าง ยกไหล่อย่างน่าเกลียด “หมด... ไม่พอใช้ ไม่มีเหลือ” หยุดมองหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วกล่าวสลับไปว่า “คุณไม่เอาอย่างคุณประจักษ์ พี่ของคุณนี่ขอรับ เงินเดือนมากกว่าคุณก็ไม่กี่มากน้อยนั้น... นี่สินจนสตาจค์เดียวก็ไม่มี”

“อย่าพูดถึงพี่ใหญ่เลย” ชายหนุ่มเสียงกระเสือกก็หันหน้าด้วยความละอาย “เธอเป็นเหวดตา แต่ผม... ผมเป็นปีศาจ”

“หนี้สินรายนี้” เจ้าของบ้านพูดต่อไปโดยปกติ “ออกจะเหลือตัวคุณอยู่แล้วทำไมคุณไม่เรียนคุณแม่หรือคุณประจักษ์ให้ช่วยเหลือ”

ลูกหนี้ผู้หมดหวังเงยหน้าขึ้นช้า ๆ แวตตาเคঁราห์มองชุ่มน้ำ “ไม่มีประโยชน์เลยคุณดาว ผมเล่าไม่าย เวลานี้เราจนมาก ถึงหากจะเป็นผู้ดีมีสกุลสูง ก็ไม่มีตัวเงินสด พี่ใหญ่ ผมรู้ว่าเธอก็ไม่มีมี เงินเดือนออกมาก็ต้องใช้จ่ายบำรุงบ้านช่อง คุณแม่และผู้คน เพื่อพยุงฐานะไว้มิให้ตกต่ำกว่านี้ แต่เธอจะเก็บเงินแต่งงานยังเก็บไม่ใคร่พอ แล้วจะมาช่วยเหลืออะไรผมได้”

“ยังงั้น” เจ้าหนี้ตาโพลง “ขอโทษนะครับ ที่คุณผิดไว้อีกหกเดือน...”

“อ้อ” ประจวบสวนขึ้น “ผมไม่ได้พูดเหลวๆ อย่างที่เคยมาแล้วหรอก เพราะพี่ใหญ่จะแต่งงาน และเงินเราไม่มีพอ คุณแม่จึงคิดจะขายที่ดิน บ้านเรือนที่บางปะอินเสีย เอาเงินมาให้พี่ใหญ่ ส่วนผมนะพอพูดกับเธอให้ช่วยเหลือได้ ถึงจะใช้หนี้คุณไม่หมดก็ยังดี”

“อีกตั้งหกเดือน” ดาวพึมพำ “จะขายได้หรือไม่ได้ก็ไม่แนะ”

“ผมคิดว่าต้องขายได้คุณดาว” ชายหนุ่มพูดร้อนรน “นอกจากนั้นแล้วที่บางปะอินยังมีนาดี ๆ อีก เราจะขายรวมกันไปในราคาไม่แพง ผมบอกคุณตามจริง

ทั้งหมด ทั้งนี้โปรดเห็นแก่ผม กรุณาผ่อนผันให้อีกสักครั้ง... ครั้งเดียวจริง ๆ”

เจ้าหน้าที่ใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบา ๆ เป็นจังหวะอย่างตริกตรอง แกว่งตามภายในแว่นกรอบทองคำมีแววประหลาด นายพันตรีผู้เคราะห์ร้ายจ้องดูด้วยความหวังเล็กน้อย “อย่างนี้เถิดคุณ” ดาวเอ่ยขึ้นช้า ๆ “ผมก็ไม่ประสงค์จะรุนแรงต่อคุณ ผมจะช่วยคุณเอง ช่วยให้พ้นกองทุกข์แต่คุณต้องทำตามผมข้อหนึ่ง”

ประจวบคิดพิศวงอย่างยิ่ง เขาไม่นึกเลยว่าจะได้ยินเจ้าหน้าที่ผู้หน้าเลือดพูดในทำนองปราณีเช่นนั้น แต่ด้วยความดีใจที่จะได้รอดพ้นจากหนี่สนั่นอันเขาเหลือกำลังใช้ ทำให้รีบผลิผลามตอบว่า

“ผมจะทำตาม โปรดแจ้งความประสงค์ของคุณให้ทราบ”

อีกฝ่ายหนึ่งยกมือขึ้นคลำคางยิ้ม พลางพูดว่า “ผมมีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง คนเดียวเท่านั้น แม่ของเธอตายเสียนานแล้ว ผมรักและเป็นห่วงที่สุด ถ้าคุณ... คุณ... ға ยอมแต่งงานกับแม่นิด... ลูกผมเท่านั้น คุณก็จะเป็นไทหมดหนี่หมดสิน”

ชายหนุ่มผุดลุกขึ้นยืนตัวตรง ความโกรธทำให้ลืมตัวว่ากำลังตกอยู่ในกรงเล็บเสือร้ายตัวนี้ ใบหน้าแดงจนคล้ำ เค้นหัวเราะด้วยเสียงขุ่น ๆ พูดเสียงแข็งว่า

“แต่งงานกับลูกสาวของคุณหรือ ฮะ ฮะ เมินเสียเถิดในชาตินี้ ผมไม่ยอมเอาสกุลมหศักดิ์ที่ผมเคารพบูชามาคลุกกับลูกสาวคุณหรอก ถึงผมจะต้องขึ้นศาล ต้องถอดถอนอะไรก็ยอมทั้งนั้น คุณจะซื้อผมด้วยจำนวนเงินที่ให้ผมก็ไปไว้เป็นผัวลูกสาวคุณหรือ”

ความจุนเจียวของประจวบทำเอาดาวตกตะลึง เขาไม่คิดว่าการบอกรักลูกสาวให้กับคนหนุ่ม ๆ ที่แสนจน มีแต่เกียรติศักดิ์หนุนอยู่เท่านั้น จะทำให้กลายเป็นพินเป็นไฟไปใหญ่โต ลูกสาวคนเดียวของเขา ผู้มั่งคั่งจนแม่แต่มหาเศรษฐีบางคนก็ต้องริษยา เออ นี่ลูกหนี่ของเขาวิกลจริตเสียแล้วกระมัง

“คุณเข้าใจผิด” เจ้าของบ้านพูดเรียบ ๆ ไม่เอาใจใส่กับความบ้าคลั่งของประจวบ “ลูกสาวผมยังเป็นสาว อายุเพิ่งยี่สิบปี จริงหรือ กะไม่สะละยจนขนาดตาแต่ก็ไม่ซี้ริ้ว มีหลายคนที่ต้องการเป็นลูกเขยผม คุณประจวบโปรดเข้าใจเสียใหม่ ว่าผมไม่ตั้งใจไปในทางซื้อขายหรือจ้างวานคุณอย่างที่ว่าหรอก”

“งั้น ทำไม่ไม่ยกให้กับคนที่เขาเต็มใจล่ะ” อีกฝ่ายหนึ่งยังไม่หายเดือดดาล

“คิดให้ดีคุณ” ดาวเตือนอย่างอารมณ์ดี “ผมเป็นฝ่ายได้เปรียบคุณนะ คุณ จะยอมขึ้นศาล ยอมถูดถอนนะ คุณคิดถี่ถ้วนแล้วหรือ คุณกำลังรุ่งเรื่องได้ยศสูงแต่ยังหนุ่ม น่าเสียดายที่จะต้องสูญเสียไป ในเมื่อยังมีทางแก้ไข มหศักดิ์ของคุณ

จะเป็นอย่างไรเมื่อคุณแพ้ความผม และล้มละลาย”

น้ำเสียงที่พูดนั้นหนักแน่นทั้งชัดเจน ประจวบรู้สึกเสียวเสแง้งเข้าถึงหัวใจ เราจะต้องถูกเป็นจำเลย หนังสือพิมพ์ก็จะลงข่าวอย่างเอิกเกริกเกรียวกราว นายพันตรี ประจวบ มหศักดิ์ แห่งกองทหารราบที่ ๑ รักษาพระองค์ ถูกฟ้องล้มละลาย โอ น่าสยดสยองยิ่งกว่าความตาย ยังมารดาของเขไปอีกเล่า ปราณี...ยอดรัก ไม่ได้ไม่ไหว... เราทนไม่ได้

“การแต่งงานกับลูกสาวผม” เจ้าหนี้ประหลาดพูดต่อไป เมื่อเห็นลิงโตหนุ่ม ค่อยเชื่องลง “ก็ไม่ต้องทำให้สกุลของคุณเสื่อมทรามลงด้วยประการใด ๆ ในการได้ชื่อเป็นลูกเขยผม”

“อย่าพูดเลย... อย่าพูด” ประจวบโหมกมือห้าม หน้าซีดสลด “ผมทนฟังไม่ไหว”

“เกียรติของคุณ” เจ้าขอบ้านพยายามชี้แจง รู้สึกตัวว่าเป็นต่อมากมาย “เครื่องแบบที่คุณได้รับพระราชทาน คุณไม่เสียตายหรือ ถ้าจะต้องเสื่อมเสียลงโดยเหตุไม่สมผล เมื่อยังมีทางอะลุ่มอล่วยกันได้เช่นนี้”

นายทหารหนุ่มคอดก หูอื้อหมดทั้งสองข้าง นัยน์ตาที่มีแววมั่นหมอง แลคว้างอย่างไม่มีจุดหมาย เรายอมไม่ได้ทั้งสองทาง เกียรติยศที่นับถือจะต้องถูกเหยียบย่ำ ถ้าขัดขืนไม่ยอมแต่งงานกับลูกสาวเจ้าหนี้ แต่ก็น่ารังเกียจเหลือเกินที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกเขยของ ดาว วงศ์วิบูลย์ ชายผู้ซึ่งหากินในทางทำบาบหลังคน

“ถ้าผมไม่ตกลง” ชายหนุ่มถามเสียงแหบ ๆ

“ผมก็ยื่นฟ้องต่อศาลเท่านั้น” เป็นคำตอบอย่างเด็ดขาด

“คุณจะกรูณาอย่างอื่นไม่ได้หรือ”

“ผมรับได้อย่างเดียวคือการชำระหนี้”

“ตกลง ผมจะใช้เงินคุณจนครบ แต่ขอพักพอขายที่ดินบางปะอินก่อน”

“ผมคอยไม่ได้ ถ้าคุณจะใช้เงินก็จงใช้ภายในสิบห้าวันนี้”

“ผมจะหาที่ไหนมาให้ทัน” ประจวบเค้นหัวเราอย่างสิ้นหวัง “ผมขอพักอีกหกเดือน คุณก็จะเอาให้ได้ อย่างนี้ผมก็แยะเท่านั้น”

“ผมไม่เข้าใจละคุณประจวบ” ดาวตัดบท “ผมทำทางให้คุณเดินสบาย ๆ คุณก็ไม่สมัครเดินแล้ว คุณจะมาร้องเอาแก้วอะไร”

ทอดตัวพิงพนักเก้าอี้ จุดบุหรี่ขึ้นสูบใหม่อย่างสำราญ แต่นัยน์ตาคอยสายลี้กเถาท่วงที่กิริยาถูกหน้ผู้มีเกียรติยศเสมอ

นายพันตรีหนุ่มบังเกิดความคลั่งอย่างเหลืออด ลักษณะที่ดาวทำอยู่นั้น

บาดตาบาดใจอย่างแทบจะเข้าบิบบคอคเค้นเสียให้ตายคามือ หน้าเขาซีดกลับแดง มือกำแน่น ตัวสั่นระริก เข้มปากจนกล้ำเนื้อเป็นสันหนูน เดินกระแทกเท้ากลับไปกลับมามากหลายตลบ ลงท้ายหยุดตรงหน้าเจ้าหนี่ผู้เป็นเมียบนเขาอย่างเด็ดขาด พูดเสียงกร้าวว่า

“นี่คุณจะไม่มีน้ำใจกรุณาผมบ้างเลยหรือคุณดาว”

“ผมคิดว่า ผมทำดีต่อคุณอย่างที่สุดแล้ว”

“คุณไม่ส่งสารผม ก็ขอให้เวหนต่อปราณีของผมบ้าง โอ้ เรารักกันมาก เรา จะกอดคอกันตาย ถ้าผมแต่งงานกับลูกสาวคุณ ปราณีก็คงออกแตก คุณดาวขอรับ คุณก็เคยเป็นหนุ่มมาก่อนผม โปรดเห็นแก่ความรักของเราบ้าง”

“คุณควรคิดถึงตัวเองดีกว่าไปคิดถึงคนอื่น ๆ”

ชายผู้สิ้นหวังยืนนิ่ง มองดูเจ้าหนี่อย่างท้อใจ ทันทีนั้นโทโสเขาก็พลุ่งขึ้น รวดเร็ว ก้าวเท้าเข้าชิด จับพนักเก้าอี้ดาวสั่น พลังคำรามว่า

“คนใจร้าย ออกจากเสียนี้”

“อย่าดีกว่าคุณ” อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะอย่างใจเย็น “เพียงความแค้นก็ทำให้คุณต้องเสียชื่อพ่อยุแล้ว บ๊ะ ถ้าคุณโดนคดีอาญาฆ่าผมตายด้วยละ โลกหนังสือพิมพ์คงได้อาหารชิ้นใหญ่ทีเดียว ท้าวพระนครจะเกรียวกราวซู่ซ่าไปด้วย เรื่องของนายพันตรี ประจวบ มหศักดิ์ กองพันทหารราบที่ ๑ รักษาพระองค์ ฆ่าเจ้าหนี่ของเขาตาย”

“หยุด” ประจวบตวาดเสียงดัง นัยน์ตาสีมโพล่ง

“นี่แน่ คุณ” ดาวผงกขี้นนั่งตัวตรง โยนมูหรีที่ฟุ้งจุกทิ้ง “นั่งลงพูดกันให้เป็นกิจจะลักษณะดีกว่า ผมก็เห็นออกคุณอยู่เหมือนกัน เอาเถิด เวลานี้สมมองคุณยังไม่สงบ ส่วนข้อตกลงของผมออกจะตวนเกินไป ผมจะให้เวลาคุณตรึกตรอง สัปดาห์หนึ่ง วันนี้...” เขาเหลียวดูนาฬิกา และปฏิทินข้างฝา “วันที่ ๓ อีกเจ็ดวัน เวลานี้คุณต้องมาที่นี่ ตกลงกับผมเสียให้เรียบร้อย”

“ถ้าผมปฏิเสธ” ลูกหนี่ถามเสียงสั่น หยิบผ้าออกเช็ดเหงื่อ

“ต่อจากนั้นอีกสองวัน คุณก็จะได้นอนติสจากหนายของผม”

หมดหนทาง ชายหนุ่มตะลึงมอง ดาว วงศ์วิบูลย์ ด้วยสายตาอาฆาต เจ็ดวันระหว่างตรึกตรอง เขาจำจะต้องรับข้อผ่อนผันอันนี้ไว้ก่อน เมื่อถึงเวลาจึงจะขยับขยายต่อไปเป็นหนทางเดียวที่เขาเลือกได้ ประจวบ ยิงมอง ดาว ก็ยิ่งกว่นโทโส รูปร่างผอมดำ หน้ากระดุก ผมหงอกบาง ไหล่ห่อหน้าเกลียดไปทั้งตัว ปากบางมีท่า

เหมือนจะยิ้มเยาะอยู่ตลอดเวลา นัยน์ตาภายในแว่นกรอบทองคำแวววาวเป็นเชิงเย้ย นำเหลือเกิน ร่ำๆ จะเข้าเค้นคอเสียให้ตายคามือ พยายามบังคับตัวเองจนสุดความสามารถ สบัดหน้ากลับโดยเร็ว ผลักบังตาออกเต็มแรง ลงสั้นบึ้งๆ ออกไปโดยไม่เกรงใจ จนเด็กกรี๊ดใช้ขวี่งเอาหมวกมาส่งให้แทบไม่ทัน

เจ้าของบ้านหัวเราะอย่างขบขัน พึมพำว่า “จะให้หัวฟ่อตาในอนาคตสักทีก็ไม่ได้นะ”

ดาว วงศ์วิบูลย์ เป็นผู้ที่ตั้งตัวขึ้นได้โดยลำแข้งของตนเอง เขาตระหนี่เหนียวแน่นอย่างที่สุด แม้แต่กับภรรยาและธิดาคนเดียว เข้มงวดจู้จี้ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง จนภรรยาก็ทนไม่ไหว นับตั้งแต่แต่งงานมา หล่อนไม่ได้รับความสุขเลยจนกระทั่งต้องตรอมใจตาย ทั้งลูกหญิงคนเดียวไว้กับบิดาผู้ไม่เอาใจใส่เหลียวแลดูสายโลหิตคนเดียวของเขาเลย ดาวส่งวนิดา ลูกกำพร้าไปไว้โรงเรียนประจำชั้นสูงแห่งหนึ่งในพระนคร โดยยินดีเสียเงินให้ครบเต็มอัตรา เมื่อถึงคราวหยุดพักการเล่าเรียน เขาก็รีบลুকน้อยให้มาอยู่กับย่า ย่าซึ่งเป็นป้าของดาว ย่าผู้ซึ่งเป็นนายและอนาถา ต้องอาศัยหลานชายอยู่โดยไม่มีใครอื่นเป็นที่พึ่งพาอีก ดาวรับญาติผู้นี้โดยเสียไม่ได้ เขามีได้เอื้อเพื่อเจือจานอะไรนั้ เด็กหญิงน่าสงสารนั้นรักยาเท่ากับมารดา น้อยครั้งนั้ที่หนูน้อยจะเข้าหน้าบิดา ด้วยมักจะประสพแต่ถ้อยคำขู่เข็ญ โสภสากอยู่เสมอ ย่า...ย่าเท่านั้นดี เด็กเห็นเป็นที่พึ่ง ดาวไม่เอาใจใส่กับลูกเมียเลย เขาคั่งไคล้แต่จะหาเงินกอบโกยเข้ามาสู่กระเป๋าโดยไม่นึกถึงศีลธรรมใด ๆ การให้กู้เงินโดยคิดเอาดอกเบี้ยสูงลิบ ทำให้เขามั่งคั่งขึ้นโดยรวดเร็ว เขาหากินทางรีดเลือดเนื้อเพื่อนมนุษย์มาตั้งแต่อายุสี่สิบห้าปี จนกระทั่งบัดนี้อายุเขาสี่สิบหกปี เขาก็เหยียบขั้นเศรษฐี

เมื่อภรรยาตายไปแล้วสิบปี ลูกหญิงน้อยของเขาก็เรียนสำเร็จกลับมาอยู่บ้าน ดาวเริ่มรู้สึกที่เลือดเนื้อที่เขาไม่เหลียวแลเป็นสาวแล้ว เขามองดูหล่อนด้วยความหยิ่งภาคภูมิใจ วนิดาเป็นเด็กที่มีรูปร่างหน้าตาสะสวย มารยาทเข้มซ้อย และวาจาอ่อนโยนน่ารัก หล่อนถอดแบบมาจากย่าคนจนและมารดาผู้อากัฟ

‘ผัว’ ถึงเวลาแล้ว ที่เขาจะต้องคิดอ่านให้ธิดาคนเดียวแต่งงาน ดาวเป็นคนเหยียดหยามไม่มีสิ้นสุด วนิดาจะต้องมีสามีเป็นเจ้าชาย เป็นเจ้าคุณ หรืออย่างน้อยก็ต้องเป็นเจ้าสาวของตระกูลที่ใหญ่โต เขาจะได้อาศัยใบบูลูกเขยประกอบความมั่งมีล้นพ้นนี้ให้เด่นขึ้นอีก แต่ความใฝ่ฝันของเขาไม่มีผล จริงอยู่ วนิดาไม่

หน้าสตรีอื่น ๆ ในวิชาความรู้ การเป็นแม่เรือน ตลอดจนรูปร่าง ดูเหมือนเด็กสาว คนนี้จะมีภักษีกว่าบางคนเสียอีก หากความเสียชื่อในทางทำนาบนหลังคนของตัวเอง เป็นเหมือนเมฆปิดคลุมความดีของลูกสาวเสีย ถึงแม้ดาวจะพยายามหาชายที่ ต้องใจสักเพียงไรก็เสียแรงเปล่า ผู้ชายชนิดที่เขามุ่งไว้ต่างก็เบือนหน้าหนี เมื่อ ได้ยินคำว่าเป็นเชยของ ดาว วงศ์วิบูลย์ สองปีล่วงเลยไปโดยไม่มีผลสมประสงค์ ทำให้ดาวแค้นเคืองมาก เขาซื้อเครื่องเพชรมีค่า เลือผ้า แพรพรรณตัดเย็บจากช่าง ผู้มีฝีมือมาให้วันดาแต่งตัว แต่เด็กสาวไม่ไยดีกับข้าวของมีราคา หล่อนชอบนุ่งห่ม เรียบ ๆ เสมอ แม้แต่ไปเที่ยวเตร่ หล่อนเคยถูกบิดาตีเตือนว่าหัวต่ำ และวันดาก็ ต้องจำใจประดับประดาอย่างหรูหราทุกครั้งที่มีความจำเป็นต้องถูกดาวพาไปในที่ ต่าง ๆ

‘มหศักดิ์’ เป็นตระกูลหนึ่งซึ่งมีเกียรติยศสูงสืบเนื่องกันมาตั้งร้อยปี ทุก ท่านในตระกูลนี้ล้วนแต่เป็นนักรบ เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งคุณงามความดีมีทรัพย์สินมากมาย แต่ต่อมาปัจจุบันนี้ นับจากพระยามหศักดิ์ธำรงค์ คนสุดท้ายของตระกูลถึงแก่ อนิจกรรมไปโดยปราศจากบุตร ดังนั้นผู้เป็นทายาทสืบต่อมาก็คือ ประจักษ์ มหศักดิ์ นายพันตรีประจำกองทหารปืนใหญ่รักษาพระองค์ ลูกของ ประจง มหศักดิ์ น้อง ชายคนเดียวของผู้ตายไปก่อนเจ้าคุณ ทั้งน้อมภรรยา กับบุตรชายสองคน ซึ่งขณะ นั้นยังเป็นนักเรียนนายร้อยทหารบกไว้กับเจ้าคุณ

สมัยเมื่อพระยามหศักดิ์ธำรงค์ยังมีชีวิตอยู่นั้น ท่านใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย มาก ในวัยเกือบจะกลางคนจึงได้ทำการสมรสกับหญิงสาว ซึ่งอ่อนกว่าท่านตั้งสิบหก ปี มณฑา วัฒนาลัย คุณหญิงมหศักดิ์ธำรงค์สวยเหมือนรูปวาด อ่อนหวานเหมือน น้ำทิพย์ เจ้าคุณรักภรรยาสาวอย่างยิ่ง ไม่ว่าเธอจะปรารถนาสิ่งใด สิ่งนั้นย่อมจะ สมประสงค์ ยกเสียแต่ดาวเดือนบนอากาศ มณฑาก็จงรักภักดีกับความภรรยาที่ได้ รับ เธอไม่นึกถึงวัยที่แตกต่างกันไกลนั้นเลย เจ้าคุณเป็นทั้งบิดาและสามีสำหรับเธอ ความเอาอกเอาใจรักใคร่ของสามีภรรยาคุณนี้ ทำให้น้อม สะใภ้เล็กของมหศักดิ์ไม่พอใจ หล่อนเคยปรารถนาความซึ่งมณฑาให้สามีฟัง แต่ประจงเป็นลูกผู้ชายแท้ ไม่พลอย เห็นไปตามภรรยา เขามักกว่ากล่าวทักท้วงน้อมเสมอ หล่อนไม่ทราบจะทำอย่างไร ก็ทำดีต่อมณฑาไปแทน ๆ ส่วนหน้าใสใจจริงนั้นระงมร้อนไปด้วยความริษยา ยิ่งเมื่อ หล่อนสูญเสียสามีที่รักไป น้อมก็ยิ่งเป็นโรคซึ่งซึ่งมณฑาทนหนักขึ้น หญิงผู้นี้คอยสอด แสวงหาช่องจะยุแหย่ให้ผิวเมียผู้ทรงคุณธรรมอันงดงามแตกกันอยู่เสมอ ต่อหน้า มณฑา หล่อนก็ทำตนให้เป็นที่น่าไว้วางใจ ซ่อนความทรยศไว้ในใจ คุณหญิง

มหัศจรรย์สาวคนชื่อที่ไม่มีความไหวระวางเพื่อนสะใภ้เสียเลย

คราวที่จะถึงกรรม เจ้าคุณเม้งานทำบุญอายุครบสี่รอบ เป็นงานใหญ่โต มีโพนฆ้องมาก บรรดาแขกเหรื่อที่ได้รับเชิญมาล้วนแต่เจ้านายผู้ทรงศักดิ์ เจ้าพระยา เจ้าหลวง และนายห้าง มณฑล คุณหญิงดาวดาราดวงเด่นของมหัศจรรย์แต่งกายเพริศพริ้ง พราวแพรวไปด้วยเครื่องเพชรอันสูงค่า ใครเห็นใครชมช่างน่ารักอะไรเช่นนี้ เพื่อนสตรีบางคนซาเลื่องค่อนด้วยจิตริษยา เจ้าคุณหญิงในภรรยางามของท่านหนักหนา

แต่เมื่อการเลี้ยงใหญ่ผ่านไป แขกกลับไปข้างแล้ว ดนตรีวงใหญ่ยังคงบรรเลงโหยหวนอยู่ในเต็นท์กลางสนาม ไฟฟ้ายังคงส่องแสงระยิบระยับของดวงจันทร์อยู่กระจ่างจ้า เจ้าของงานทั้งสองหายไปจากกลุ่มเพื่อนฝูงที่สรวลเฮฮาสนุกสนาน แต่ไม่มีใครสังเกตเห็น นอกจากน้อม มหัศจรรย์

ต่อจากนั้นอีกชั่วโมงเดียว คนใช้ผู้ซื่อสัตย์คนหนึ่งก็เข้าไปพบ มณฑา เป็นลมสลบอยู่ในห้องของเธอ เจ้าคุณเดินไปช่วยอยู่ข้างเตียง โบกหน้าท่านเครื่องขมิ้นน้ำกล่ำ เมื่อกำลังช่วยแก้ไขคุณหญิงผู้เคราะห์ร้าย เจ้าคุณก็กลับออกไปเสียโดยไม่ใยดี แยกแยะต่อภรรยาสาวเลย

รุ่งขึ้น คุณหญิงมหัศจรรย์ธำรงค์ ก็หายสาบสูญไปจากบ้าน ส่วนสามีของเธอ ล้มเจ็บเป็นโรคสมองอย่างหนักอยู่นาน จนกระทั่งถึงอนิจกรรมลงภายในการรักษาพยาบาลของน้อม น้องสะใภ้ ผู้รับหน้าที่เป็นแม่บ้านแทนมณฑา และคุณหญิง มหัศจรรย์ธำรงค์สาวโฉมงามก็คือ ยาผู้อนาถาของวนิดา

เธอต้องถูกขับไล่ไสส่งมาเพราะเมื่อคืนเม้งาน ขณะที่ยกกำลังพักเหนื่อยในห้อง เจ้าคุณก็บึ่งเข้ามาชี้หน้าด่าว่าเธอมีชู้ ในที่สุดเธอถูกทุบตีจนเป็นลมสลบด้วยความโหมหนัสน้ำและเจ็บปวด เมื่อฟื้นขึ้นก็ต้องจากบ้านมาตระกำลำบากอยู่หลายปี จนกระทั่ง ดาว วงศ์วิบูลย์ หลานชายรับมาอุปการะ ข้าราชการหน้าบดสีหลัง จากเธอมาแล้ว มีว่าเธอหนีตามชายชู้มาพร้อมทั้งเครื่องเพชรและเงินทองอีกเป็นจำนวนมาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครเป็นผู้ปั้นขวานี้ขึ้น นอกจาก น้อม มหัศจรรย์ น้องสะใภ้ของเจ้าคุณ นับจากนั้นมา มหัศจรรย์ ก็สิ้นความรุ่งเรือง ยากจนคับแค้นลง เป็นลำดับ ประจักษ์คงได้รับมรดกไว้แต่นามสกุลอันดีมไปด้วยเกียรติยศเกียรติคุณ กับพื้นดินอีก ๓ แปลง นอกจากนั้นละลายเหลวเป็นอากาศธาตุหมดสิ้น แต่ถึงแม้จะไม่มั่งคั่งสมบูรณ์ มหัศจรรย์ก็ยังขึ้นชื่อในคุณงามความดีอยู่ไม่ลดลง ซึ่งทำให้ดาว พอใจเลือกเอาชายหนุ่มในตระกูลนี้ที่เพ้อฝันโศกซำนำมาให้เป็นลูกหนี้ของเขาไว้ เป็นชายช้วนุ